

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἐλεημοσύνη: ἀπαιτεῖται «διάκρισις»;

Ὁ ἐλεῶν «ἐνδύει» τὸν Χριστὸν *

«...Τολμῶ νὰ ντύσω τὸν Χριστὸ μὲ κουρέλια;»

Στὸν βίο τοῦ Στάρετς Ζωσιμᾶ τῆς Σιβηρίας (1767-1833), ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, τὸ ὁποῖο ἀφορᾷ ἕναν καλὸ Χριστιανό, τὸν Ἡλία, κατὰ σάρκα ἀδελφὸ τοῦ Στάρετς.

* * *

Κάποτε, ἕνας ἐξαθλιωμένος μονόχειρας στρατιώτης χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Ἡλία.

Ἦταν χειμῶνας, καὶ ὁ στρατιώτης ἦταν ντυμένος μ' ἐλάχιστα κουρελόρουχα.

Ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο...

Ὁ Ἡλίας τὸν ἔβαλε μέσα, εἶπε νὰ τοῦ φέρουν φαγητὸ κι ἔστειλε νὰ ρωτήσουν, ἂν κανεὶς στὸ σπίτι εἶχε παραπανήσιο πανωφόρι. **Ἦθελε** νὰ τὸ δώσει στὸν ξε-

παγιασμένο στρατιώτη.

Ὅλοι ὁμῶς ἀποκρίθηκαν πὼς εἶχαν ἀπὸ ἕνα μονάχα.

Ὁ Ἡλίας ἀναστέναξε, μονολογώντας:

- **Ἐγὼ** ὁ ἁμαρτωλὸς ἔχω δύο πανωφόρια, ἕνα παλιὸ γιὰ πρόχειρο κι ἕνα καινούργιο γιὰ καλὸ. **Καὶ** ὁ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου μᾶς εἶπε: «Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι».

Ἄς τοῦ δώσω λοιπὸν τὸ παλιό... **Μὰ** πάλι... **τολμῶ** νὰ ντύσω τὸν Χριστὸ μὲ κουρέλια; **Ὅχι!** **Ἐπομένως**, στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, πρέπει νὰ προσφέρω τὸ καινούργιο σ' αὐτὸν τὸν φτωχό.

Καὶ πραγματικὰ ἔδωσε στὸν στρατιώτη τὸ καλὸ του πανωφόρι.

* * *

Αργότερα όμως, ή γυναίκα του έμαθε τυχαία, πώς ο στρατιώτης εκείνος ήταν μέθυσος και είχε πουλήσει το πανωφόρι σ' ένα καπηλειό για πενταροδεκάρες. **Φρόντισε** λοιπόν, με την σειρά της, να το αγοράσει και να το επιστρέψει στον σύζυγό της.

- **Άλλη** φορά, του είπε, θα πρέπει να είσαι πιο προσεχτικός, όταν δίνεις έλεημοσύνη στους φτωχούς... **Χρειάζεται** διάκριση για το τι θα προσφέρεις και σε ποιόν...

- **Ο Χριστός** ήταν εκείνος, στον Όποιο έδωσα το πανωφόρι, αποκρίθηκε ο Ήλιος. **Και πιστεύω** ακράδαντα, ότι Έκείνος δέχτηκε το δώρο μου, παρ' όλο που ήρθε πάλι πίσω σε μένα, χάρη στο δικό Του έλεος και στην δική σου φροντίδα.

(*) Πέτρου Μπότση, Το Γεροντικό του Βορρά, Τόμος Α', σελ. 76, Αθήνα, 1999. ● Έπιμέλ. ήμετ.